

σύνγκρισή μου είνε ὁ ἄλλος ὁ ἔγνωστος...

— Πρέπει, πρέπει ὀπίσσω, ἐπανάλαβε ὁ Ἰβάν, κουνώντας τὸ λευκότριχο κεφάλι του.

Ἐνα νευρικό κλάμα ἔτασε ἔξωφρα τὴ Ματούσκα. Καὶ ὁ Ἰβάν δάκρυσε καὶ αὐτός, στὴν ἀνάμνησι τῆς κόρης του.

— Ὅταν σκέφτομαι, φώναξε ἔξωφρα ἡ Ματούσκα, ὅταν σκέφτομαι πὸς μπορεῖ καὶ νὰ τὸν ἔχω ἴδι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... πὸς μπορεῖ τὰ δάχτυλά του ν' ἀγγίξουν τὸ πόμπιολο τῆς πόρτας μου, μὲ πᾶναι λύσσα!...

Τὰ κεράσια ἔμεναν ἄθικτα στὸ πιάτο τοῦ ξένου.

Καὶ οἱ τρεῖς τοὺς σοποῦσανε τώρα. Ἦταν νύχτα σχεδὸν πενά. Κανεὶς δὲν ἀγγίξε τὰ φαγητά, πὸς ἐκρύβαν ἐπάνω στὸ φιλόξενο τραπέζι.

Ἐξωφρα μίλησε καὶ πάλι ὁ ξένος, μέσα στὴ σιωπὴ καὶ στὸ σκοτάδι:

— Καὶ ὁ Πιχελμάουμι ξαναπατριεῦτηκε;

— Ναι. Πᾶνε πέντε χρόνια πὸς ξαναπατριεῦτηκε, ἀποκριθῆκε ὁ Ἰβάν.

Τὰ μάτια τῆς Ματούσκας, ἐπάνω στὰ ὄστια εἶχαν ξεραθῆ καὶ τὰ δάκρυα, ἄστραφταν καὶ πάλι.

— Πρέπει νὰ σὰς τὰ πὸ δλα, εἰπε. Πρέπει νὰ σὰς τὰ πὸ δλα, τώρα πὸς ἀρχισα... Ρωτᾶτε λίγα μονάχα, μὰ ἐγὼ ἀισθάνομαι πὸς πρέπει νὰ σὰς τὰ πὸ δλα, παρὰ τὴ θέλησι μου... Ἐμεῖς λοιπὸν δὲν ἔξαμε τίποτε ἀπὸ δλα αὐτά, σὰς τὸ δοκίμασα. Νομίζαμε πὸς δύνουν τὴ Μάσα μας στὸν ἄντρα της, τόσο παρθενικὴ καὶ ἀγνή, ὅσο ἦταν δταν βγῆκε μέσα ἀπὸ τὰ σπλάγγα μου... Μὰ ἡ Μάσα εἶχε ἓνα δεσμό, ἓνα φίλο, καὶ γι' αὐτὸ ὁ Πιχελμάουμι τὴν κακοποιούσε. Τὴν χτυπούσε δταν ἦταν μεθυσμένος, μὰ καὶ δταν δὲν ἦταν ἀκόμα. Ὁ Πιχελμάουμι μᾶς τὰ εἶπε ὁ ἴδιος ἀργότερα δλα αὐτά. Τᾶχε καὶ μαζὺ μας, γιατί νόμιζε πὸς ἔξαμε τὸ πάθος τῆς κόρης μας. Δὲν ἤθελε μάλιστα νὰ πιστέψῃ ὅτι τὸ παιδί ἦταν ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸ μσοῦσε, προτοῦ γεννηθῆ ἀκόμα!...

Ἡ Ματούσκα διεκόπη σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀπ' τὸ κλάμα της πὸς ξαναόρχισε πὸ δυνατό.

— Νὰ γιατί μσοῦ αὐτὸν τὸν ἄγνωστο, φώναξε ἔπειτα. Νὰ γιατί θέλω νὰ τὴν ἐκδιηθῶ. Ἄ, νὰ τὸν ταπεινώσω, νὰ τὸν τιμωρήσω. Ὁφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος!...

— Ὅχι, ἔχι, εἰπε ὁ Ἰβάν, ἔχι ἐκδίκησι, Ματούσκα!...

— Ἄ, ἂν τὸν εὐρισκα! ἐπανάλαβε ἡ Ματούσκα. Εἶμαι μητέρα. Θὰ τὸν ἀνεγνωρίζω ἀνάμεσα καὶ σὲ χίλους ἀκόμα, μὲ τὸ μητρικὸ μου τὸ ἔνστικτο. Τὸ μσοῦ μου θὰ μοῦ τὸν ἐφανέρωνε!...

— Εἰσατε βεβαίᾳ γι' αὐτό, Εὐγενία Ἰβανόβνα; ρώτησε ὁ ξένος μὲ παρᾶξε-νη φωνή.

Τὰ μαύρα μάτια τῆς Ματούσκας σταμάτησαν συγχυμένα πάνω στὰ δάχτυλά του ξένου πὸς ἀγότρεμαν νευρικά.

— Ναι, εἰπε, εἶμαι ἐντελὸς βεβαίᾳ. Δὲν τὸ πιστεύετε λοιπόν, Πάβελ Κάρλοβιτς, ὅτι θὰ τὸν γνῶρίζω, ἂν τὸν συναντήσω σποθευᾶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

— Δὲν λέγω πὸς δὲν τὸ πιστεύω, ἀπάντησε ὁ ξένος. Μὰ ἰσχυτεύθηκατε λοιπὸν κανένα ποτέ;

— Ποτέ!

Βαθεῖα σιωπὴ ἀκολούθησε. Γύρω τοὺς εἶχε ἀπλωθῆ σκοτάδι βαθύ. Κ' οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι σκεφτόντουσαν μέσα στὸ σκοτάδι τὸ ἴδιο πρόσωπο: Τὴν ὄραία, τὴ γλυκεῖα Μάσα. Οἱ γονεῖς της τὴν σκέφτονταν μὲ πόνο. Ὁ ξένος ἀνατριχίλαε στὴ θύμησι της... Ἡ καρδιά του σφιγγόταν καὶ σ' αὐτὰ του ἠχώσαν ἀκόμα ἡ ἀπειλὴ τῆς Ματούσκας.

— Νύχτωσε πενά. Πρέπει ν' ἀνάψουμε τὰ κεράια, εἰπε ἔξωφρα ἡ Ματούσκα μὲ φωνὴ λιπαμένη.

Βῆκε, φροντίζοντας μὲς' στὸ σκοτάδι, τὰ σιγῆτα καὶ ἀναψε τὰ κεράια τοῦ κρησπηγίου, πὸς ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Ἐξωφρα, τὸ βλέμμα της ἔπεσε στὸ πρόσωπο τοῦ ξένου καὶ μὲ φωνὴ ἔχι καὶ τόσο σταθερὴ τὸν ρώτησε:

— Τί λέγατε προτίτερα, Πάβελ Κάρλοβιτς; Καὶ σεις μὲνατε κάποτε στὴν Πετρούπολι;

Ἡ ὀξεία φωνὴ ἀνατριχίλαε. Μὲ φωνὴ πιγμένη ἀπάντησε ἔξωφρα:

— Ναι... κάποτε...

— Καὶ γνωρίζατε ἐκεῖ μὰ νέα ποῦχε τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὴ Μάσα μας;

— Ναι... μὰ νέα ποῦχε τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὴν κόρη σας... μὰ... αὐτὴ... αὐτὴ ἔχ ἀκόμα!

Ἡ Ματούσκα τὸν κῆταξε!

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΝΕΑ, ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἁ καλόγηρος... Ἀρσενάριος

Στὴ Ρώμη ἀπέθανε τελευταία ἓνας ἄσημος Φραγκισκανὸς καλόγηρος τοῦ μεγάλου Ρωμαϊκοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ, τοῦ ὁποῖο ὁ βίος ὑπῆρξε μοναδικός. Ὁ ἀδελφὸς Πάολο—ἔτσι ὠνομάζετο—ἔζησε εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια ζωῆ... τυφλοπόντικα, μέσα στις κατακόμβες τῆς Ρώμης.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὸς νέος ἀκόμα ἔγινε καλόγηρος καὶ κατετάχθη στὸ τάγμα τῶν Φραγκισκανῶν, ἀφροσώθηκε ὀλοφύως στὴν ἀνασκαφῆ καὶ τὴ μελέτῃ τῶν τάφων τῶν πρώτων χριστιανῶν, πὸς βρισκόνταν στις ἀπέραντες κατακόμβες, ὑπὸ τὸ ἔδαφος πόθνα χριστιανῆ ἡ Ρώμη.

Εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια ὁ ἀδελφὸς Πάολο ἔσκυβε ἱστομονητικά σὲ βάθος δέκα, δεκαπέντε καὶ εἰκοσι πέντε μέτρων κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἔδαφους, ξεθάβοντας κόκαλα καὶ ἐπιτάφια πλάκες. Τόσο πολὺ δὲ εἶχε συνηθίσει στὸ σκοτάδι τοῦ ὑπεδάφους, ὥστε δὲν ἔβγαινε ἀπ' ἐκεῖ κάτω οὔτε τὶς Κυριακὰς, παρὰ μόνο ὅταν ἐνόχωνε. Ζούσε δηλαδὴ σὰν ἀρουραῖος καὶ σὰν νυχτερίδα. Μὰ καὶ ἡ ἀνακαλύψεσι του καὶ ἡ μελέτες του γιὰ τὴν περίοδο τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ χριστιανισμοῦ, ὑπῆρξαν σπουδαίες.

Ἡ γατοφιλία τῶν Μουσουλμάνων

Ἐποὶ οἱ μουσουλμανικοὶ λαοὶ καὶ ἰδιαίτερός οἱ Ἀραβες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, ἀγατοῦν καὶ περιποιούνταν ἐξαιρετικά τοὺς γάτους, ἐφαρμόζοντες μὰ σχετικὴ ἐντολή τοῦ Μωάμεθ, ἀναφερομένην στὸ Κοράνιο.

Ὁ Μωάμεθ εἶχε ἓνα γάτο, τὸν ὁποῖο ἀγατοῦσε ὑπερβολικά. Μὰ μέρα πὸς ὁ γάτος τοῦ ἀποκοιμήθηκε ἐπάνω στὴν ἄκρη τοῦ μανδύου του, ὁ προφήτης θέλησεν νὰ σηκωθῆ, προτίμησε νὰ κόψῃ ὀλόκληρο τὸ κομμάτι τοῦ μανδύου του παρὰ νὰ ξυπνήσῃ τὸ γάτο του καὶ νὰ τοῦ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία!...

Στὸ Μπάμπελ Νάσς τῆς Αἰγύπτου, στὴν Πύλη τοῦ Θριάμβου, ὑπάρχει ἓνα ἄσυλο, τὸ ὁποῖο λειτουργεῖ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ τοῦ ὁποῖο προσριμοῦ εἶνε νὰ δεχταὶ καὶ νὰ περιθάλπει τοὺς ἀρρωστοὺς καὶ τοὺς ἀδέσποτους γάτους. Τὸ ἄσυλο αὐτὸ ἔχει πολιτισθῆς προσωπικὸ ἀπὸ κτηνιάτρους, νοσοκόμους καὶ ὑπηρέτες γιὰ τὴ νοσηλεία καὶ τὴν περιποίησι τῶν τροφιμῶν του...

Γυναικοπλημῦρα

Ἐνας διάσημος Γερμανὸς στατιστικός, ὁ δόκτωρ Ράουμπερ, εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ συγκεντρώσῃ στοιχεῖα καὶ νὰ καταρτίσῃ μὰ λεπτομερῆ στατιστικὴ τῆς ἀναλογίας τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν σὲς διάφορες χώρας τῆς γῆς.

Σὲ ὅλες λοιπὸν τὶς ἄλλες χώρας τοῦ κόσμου πλεονάζουν οἱ ἄνδρες καὶ μόνο στὴν Εὐρώπῃ πλεονάζουν ἡ γυναίκες. Στὴν Εὐρώπῃ ἐπὶ 100 γυναικῶν ἀναλογοῦν 97 ἄνδρες. Ἀντιθέτως στὴν Ἀσία ἐπὶ 100 γυναικῶν ἀναλογοῦν 105 ἄνδρες, στὴν Ἀμερικὴ 103 ἄνδρες ἐπὶ 100 γυναικῶν, στὴν Ἀφρικὴ 104 ἄνδρες ἐπὶ 100 γυναικῶν καὶ στὴν Ὠκεανία ἐπὶ 100 γυναικῶν ἀναλογοῦν 115 ἄνδρες.

Καὶ ὅμως καὶ στὴν Εὐρώπῃ ὅπως καὶ στὰς ἄλλας ἡπειροὺς γεννιούνται περισσότερα ἀγόρια ἀπὸ κορίτσια. Ἀνοσιγῶς ὅμως τὰ νεογέννητα ἀγόρια μὰ θερζεῖται ὁ θάνατος καὶ ἴδιος τοὺς πρώτους ἔξη μῆνες τῆς γεννησεῖσ τους...

βαθεῖα, σὰν νᾶθελε νὰ διαβάσῃ στὰ κατάβαρα τῆς ψυχῆς του. Ὁ ξένος χαμήλωσε τὸ βλέμμα συντριμμένος. Περιμένε κατὶ τρομερό, κατὶ τὸ ἀπαίσιο. Τὸ βλέμμα της τὸν ἔκαψε. Μὰ δὲν συνέβη τίποτε... Τὴν ἄκουσε ἔξωφρα νὰ στενάξῃ πονεμένα. Καὶ τίποτε ἄλλο...

— Ἡ ὦρα πέρασε... Πάμε νὰ πλαγιάσουμε, εἰπε ἔξωφρα ὁ Ἰβάν.

Μὰ τὴ νύχτα αὐτὴ κανεὶς δὲν ἐκλίσειε μᾶτι. Ὁ ξένος σκέφτοταν τὸ κῆμα του. Καὶ τὸ πρῶο πούφυγε δὲν τόλμησε νὰ κιντᾶξῃ τὴ Ματούσκα στὰ μάτια ἐνῶ τὴν χαίροτοῦσε...

